

Nr 1307

av herr Larsson i Luttra m. fl.

i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 36 angående social utbildning och forskning m. m.

Kungl. Maj:ts proposition angående riktlinjerna för den fortsatta utbyggnaden av socionomutbildningen innebär en angelägen utökning av utbildningskapaciteten vid socialhögskolorna. Av ekonomiska och praktiska skäl har emellertid statsrådet inte ansett sig kunna sträcka sig så långt som socionomutbildningsberedningen (SUB 70) ansett nödvändigt. I stället för föreslagna tre nya socialhögskolor har propositionen stannat vid *en* ny socialhögskola jämte viss ökad intagning vid befintliga socialhögskolor. Denna kapacitetsökning har alltså inte blivit tillräckligt stor för att täcka utbildningsbehovet inom socionomsektorn.

Varken i SUB 70 eller i propositionen omnämns att statsunderstödd socialutbildning ges vid Sköndalsinstitutet. Denna utbildning har av såväl Kungl. Maj:t som olika myndigheter representerande avnämarsidan förklarats likvärdig med den statliga socionomutbildningen. De Sköndalsexaminerade har behörighet till samma tjänster som övriga socionomer. Sköndalsinstitutet har därmed bidragit till att fylla de uppgifter på socionomutbildningens område som i dag är aktuella, nämligen att tillgodose arbetsmarknadens behov av ett ökat antal socialt utbildade och att tillfredsställa den stora efterfrågan på socialutbildning.

Då såväl ekonomiska som praktiska hinder återopats i propositionen som skäl för att utbyggnaden av utbildningskapaciteten har måst begränsas, finner vi det angeläget att i dessa sammanhang framhäva betydelsen av det tillskott av socialt utbildad arbetskraft som kommer från Sköndalsinstitutet. Det vore föga rationellt om man, samtidigt som man med betydande svårigheter i vad gäller rekryteringen av lärarkrafter, tillgång på undervisningslokaler, bibliotek m. m. inrättar en ny socialhögskola och ökar antagningen vid andra, inte tar vara på kapaciteten vid en väl fungerande utbildningsinstitution.

Utbildningen vid Sköndalsinstitutet har visat sig vara synnerligen attraktiv, vilket framgår av att under de senaste åren endast omkring var sjunde sökande har kunnat antas. Under innevarande år har antalet förfrågningar om möjligheten att få utbildning där varit avsevärt högre än någonsin tidigare. Genom att erbjuda en propedeutisk kurs har Sköndalsinstitutet kunnat bereda utbildning för en stor grupp personer som tidigare genom praktiskt socialt arbete eller yrkesarbete själva prövat

och visat sin lämplighet för sociala uppgifter men som före sin sociala fackutbildning behövt en påbyggnad av sin teoretiska grund.

Detta innebär att Sköndalsinstitutet tillför den sociala sektorn kvalificerad arbetskraft, rekryterad från hela landet, vilken, om denna utbildning inte fanns, inte skulle komma denna angelägna sektor på arbetsmarknaden till godo. Många söker sig till Sköndalsinstitutet på grund av dess speciella profil. Sedan mer än ett decennium har där också utbildats ett stort antal elever med olika handikapp (rörelsehindrade, synskadade, hörselskadade m. fl.). Institutet äger såväl omfattande erfarenhet av arbete med handikappade som en rad lokala installationer i elevbostäder och undervisningsbyggnader för att underlätta utbildningen av handikappade elever.

För statens vidkommande är kostnaden för varje från Sköndalsinstitutet utexaminerad elev låg, eftersom Svenska diakonsällskapet som huvudman helt står för de utgifter som avser undervisningslokaler, bibliotek och administration. Gynnsamt för utbildningsekonomin är vidare de fördelar en liten utbildningsinstitution kan erbjuda, t. ex. i form av sammanhållen undervisning med en nära kontakt mellan lärare och elever. Detta har i sin tur resulterat i en för högskoleutbildning mycket hög examinationsprocent. Ca 95 % av de antagna eleverna har tagit examen inom den tid kursplanerna stadgar.

Den nu föreslagna utökningen av socionomutbildningen har av skilda anledningar icke kunnat bli så stor som SUB 70 förordat och många skäl talat för. I ett sådant läge synes det angeläget att man inte bara — som statsrådet själv poängterar — skall söka »undvika ändringar, som innebär minskning av antalet intagningsplatser på social linje» vid socialhögskolorna, utan även alltjämt tillgodogör sig den utbildningskapacitet (inmot 50 examinerade per år) som finns vid Sköndalsinstitutet.

När propositionen nu tagit upp frågan om den totala utbildningskapaciteten vid socialhögskolorna, anser vi det från helhetens synpunkt angeläget att Sköndalsinstitutet tas med i bilden och att i det faktiska antalet socialt utbildade även i framtiden inräknas de Sköndalsutbildade.

Svenska diakonsällskapet har för sin del i ett nyligen förnyat beslut klart uttryckt sin avsikt och vilja att fortsätta med denna sociala utbildning, som ända sedan sekelskiftet framstått som en central verksamhetsgren för sällskapet. För att undvika en faktisk minskning av socialt utbildade med ett antal motsvarande Sköndalsinstitutets kapacitet bör vederbörlig hänsyn tas till de behov som anmäls för Sköndalsutbildningen. Detta framstår som särskilt angeläget då föredragande statsråd, som tidigare nämnts, icke ansett sig kunna föreslå en tillräcklig utbyggnad av socialhögskolorna.

Med stöd av vad som ovan anförts får vi föreslå
att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte uttala att vid socio-
nomutbildningens utbyggnad den befintliga utbildningskapacite-
ten vid Sköndalsinstitutet även i fortsättningen utnyttjas.

Stockholm den 2 april 1971

GUNNAR LARSSON (c)
i Luttra

ERIC NELANDER (fp)

CARL ERIC HEDIN (m)

EVA ÅSBRINK (s)

DANIEL WIKLUND (fp)
i Stockholm